

Formanden: Da det Vædringsforflag, som er opført til § 7, var afhængigt af 2 andre Vædringsforflag, der ere forkastede, saa maa dette efter min Mening ansees for at være bortfaldet (Kayser, Ja!). Altsaa er der alene til dette Afsnit eet Vædringsforflag til § 4. Forhandlingerne over dette Afsnit ere saaledes aabnede, og Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Kayser) har Ordet.

Kayser: Det Vædringsforflag, der er stillet til § 4, er i og for sig af mindre Betydning. Det gaaer ud paa, at en Godtgjørelse, som et Selskab i en Række af Aar har faaet, og som beløber sig til 300 Rbd., skulde bortfalde. Denne Godtgjørelse har oprindeligt været grundet derpaa, at Selskabet har havt Toldfrihed for 2 Gade Rhinskviin, som tidligere var converteret til en Penges afgift af 300 Rbd. aarlig, men, da alle andre lignende Toldbegunstigelser bortfaldt ved Toldforordningen af 1ste Mai 1838, er det meget sandsynligt, at denne Begunstigelse, dersom den havde bestaaet i sin oprindelige Form, ogsaa den Gang vilde være bleven affattet uden noget særligt Bederlag. Vi have nu ikke troet, at den Omstændighed, at det var converteret til en Pengesum, kunde forandre Sagen noget synderligt, og det er derfor, vi have foreslaaet, at Godtgjørelsen skulde bortfalde, og det saa meget mere, som der synes ikke at være nogen Anledning til at bevare en saadan Begunstigelse for et privat Selskab.

Finantsministeren: Jeg kan vel i Almindelighed være enig med den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, deri, at der ikke i Almindelighed kan siges at være nogen synderlig Grund til at beskytte saadanne Selskaber. Jeg maa imidlertid bemærke, at det Selskab, hvorefter her handles, er, som bekendt, et af de ældste og anseeligste her i Landet, og at det ingenlunde er ualmindeligt, at der af Statskassen ydes Bidrag til saadanne Selskaber. Der er idetmindste i de øvrige Statsdele adskillige lignende Bidrag; men det kommer ikke her i Betragtning. Hvis virkelig Sagen stod saaledes, at jeg kunde ansee det for berettiget ved selve Finantsloven at nægte den endelige Udbetaling, saa føler jeg

nok, at det vistnok vilde være forgjæves at anbringe paa, at der til et saadant Selskab vedblivende skulde udredes 300 Rbd. af Statskassen; men Grunden til, at jeg har optaget dette Beløb paa Finantsloven, er, at jeg, medens jeg ikke dristede mig til, paa mit Ansvar at vedblive med denne Udbetaling, uden at der indeholdtes en Hjemmel dertil i Finantsloven, dog, efter hvad der foreligger om den juridiske Bestaaenhed af det her ommeldte Beløb, maatte antage, at det ikke gif an at tillægge en Antagelse af det Vædringsforflag, som her er stillet, den Betydning, at Selskabet ikke skulde kunne faae det omhandlede Beløb. Jeg maa nemlig antage, at medens dette Vædringsforlags Antagelse naturligvis vil medføre, at Finantsministeriet ikke udbetaler disse 300 Rbd., saa kan det dog ikke medføre, at Selskabet der ved afføres sin Ret til ved Lands Lov og Ret at faae prøvet, om det ikke kan faae sig dette Beløb tilkendt; thi det er ikke saa likvid, som det synes den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, og som det ogsaa synes at have været antaget af det opløste Folkething's Finantsudvalg, at man ligesom kan bestride den juridiske Berettigelse til dette Beløb. Det er nemlig vel saaledes, at denne Udbetaling staaer i Forbindelse med et lignende Slægs Toldfriheder som dem, der bleve ophævede ved Frdn. af 1ste Mai 1838 § 52, forsaavidt de kun være indrømmede „indtil Videre.“ Ligesom imidlertid denne Virkning ikke er indtraadt fra 1ste Januar 1839, saaledes som Tilfældet har været for de øvrige „indtil Videre“ indrømmede Toldfriheder, saaledes foreligger der en Betænkning fra Kammeradvocaten, hvis Indhold korteligen er gjengivet i de trykte Anmærkninger til Finantsforlaget, saaledes som det oprindeligt blev forelagt, efter hvilken Betænkning Sagen vistnok maa betragtes som meget tvivlsom. Jeg skal tillade mig end yderligere af denne Betænkning at citere en Passus, hvorpaa det i denne Henseende kommer an, og som maaskee dog vil bevæge det høit ærede Thing til at lade det beroe ved denne Udbetaling, som i de forløbne Aar alene af den Grund ikke har fundet Sted, at Selskabet frivilligt, saalænge Krigen stod paa, har renunceret derpaa, en Renunciation, som imidlertid